

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Verona – Włochy) – Livio Menini, Maria Antonia Rampanelli/Banco Popolare – Società Cooperativa

(Sprawa C-75/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Procedury alternatywnego rozstrzygnięcia sporów (ADR) — Dyrektywa 2008/52/WE — Dyrektywa 2013/11/UE — Artykuł 3 ust. 2 — Sprzeciw wniesiony przez konsumentów w ramach postępowania w sprawie nakazu zapłaty wszczętego przez instytucję kredytową — Prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości — Ustawodawstwo krajowe przewidujące obowiązek skorzystania z postępowania mediacyjnego — Obowiązek korzystania z pomocy adwokata — Przesłanka dopuszczalności powództwa sądowego]

(2017/C 277/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Ordinario di Verona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Livio Menini, Maria Antonia Rampanelli

Strona pozwana: Banco Popolare – Società Cooperativa

Sentencja

1) Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygnięcia sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (dyrektywę w sprawie ADR w sporach konsumenckich) należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewiduje skorzystanie z postępowania mediacyjnego w przypadku sporów, o których mowa w art. 2 ust. 1 dyrektywy tej dyrektywy, jako przesłankę dopuszczalności powództwa sądowego w tych samych sprawach, w zakresie, w jakim wymóg taki nie uniemożliwia stronom korzystania z ich prawa dostępu do wymiaru sprawiedliwości.

Natomiast wspomnianą dyrektywę należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewiduje, iż w trakcie takiej mediacji konsumenci powinni korzystać z pomocy adwokata i że mogą wycofać się z postępowania mediacyjnego, jedynie jeśli wykażą istnienie uzasadnionej przyczyny na poparcie tej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 156 z 2.5.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Midden-Nederland – Niderlandy) – Federatie Nederlandse Vakvereniging i in./Smallsteps BV

(Sprawa C-126/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/23/WE — Artykuły 3–5 — Przejęcia przedsiębiorstw — Ochrona praw pracowniczych — Wyjątki — Postępowanie upadłościowe — „Pre-pack” — Przetwarzanie przedsiębiorstwa)

(2017/C 277/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Midden-Nederland

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Federatie Nederlandse Vakvereniging, Karin van den Burg-Vergeer, Lyoba Tanja Alida Kukupessy, Danielle Paase-Teeuwen, Astrid Johanna Geertruda Petronelle Schenk

Strona pozwana: Smallsteps BV

Sentencja

Dyrektywę Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów, a w szczególności jej art. 5 ust. 1 należy interpretować w ten sposób, że ochrona pracowników gwarantowana przez art. 3 i 4 tej dyrektywy zostaje utrzymana w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której przejście przedsiębiorstwa następuje po ogłoszeniu upadłości w kontekście pre-packu – przygotowanego przed tym ogłoszeniem i zrealizowanego bezpośrednio po tym ogłoszeniu – w ramach którego w szczególności wyznaczony przez sąd „potencjalny syndyk” bada możliwości ewentualnej kontynuacji przez osobę trzecią działalności tego przedsiębiorstwa i przygotowuje czynności mające dojść do skutku wkrótce po ogłoszeniu upadłości, aby doprowadzić do tej kontynuacji, a ponadto, że nie jest istotne w tym względzie, że zamierzonym przez tę transakcję pre-packu celem jest także maksymalizacja zysków ze zbycia dla ogółu wierzycieli rozpatrywanego przedsiębiorstwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 165 z 10.5.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Saale Kareda/Stefan Benkö

(Sprawa C-249/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 — Artykuł 7 pkt 1 — Pojęcia „spraw dotyczących umowy” i „umowy o świadczenie usług” — Powództwo w przedmiocie roszczenia regresowego pomiędzy dłużnikami solidarnymi z tytułu umowy kredytu — Ustalenie miejsca wykonania umowy kredytu]

(2017/C 277/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Saale Kareda

Strona przeciwna: Stefan Benkö

Sentencja

- 1) Artykuł 7 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że powództwo w przedmiocie roszczenia regresowego, wytoczone przez jednego z dłużników solidarnych z tytułu umowy kredytu przeciwko drugiemu z nich, należy do zakresu pojęcia „sprawy dotyczącej umowy” w rozumieniu przywołanego przepisu.
- 2) Artykuł 7 pkt 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że umowę kredytu, taką jak stanowiąca przedmiot sporu w postępowaniu głównym, zawartą między instytucją kredytową a dwojgiem dłużników solidarnych, należy uznać za „umowę o świadczenie usług” w rozumieniu przywołanego przepisu.